

Zločin u Grubišnom Polju

Izvještaji sa suđenja

7. listopada 2010. godine – čitanje optuženice, izjašnjavanje o krivici, davanje obrane

Postupak su pratile: Melanija Kopic i Veselinka Kastratović iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, Mirjana Lazić iz Fonda za humanitarno pravo iz Beograda, Marko Minić iz OSCE-a, supruga optuženika, predstavnik Veleposlanstva Republike Hrvatske u Beogradu.

Nakon što je Predsjednik vijeća objavio sastav vijeća i predmet glavne rasprave te predstavio stranke i sudionike postupka, Zamjenik Tužitelja za ratne zločine Republike Srbije pročitao je optužnicu, koju je to Tužiteljstvo podiglo dana 12. kolovoza 2010. godine protiv opt. Veljka Marića, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, iz čl. 142.st.1. KZ SRJ.

Prilikom uzimanja osobnih podataka optuženika, isti je pojasnio kako je do sada bio osuđivan, dok je prema izvodu iz kaznene evidencije, koju je Sud dobio od Republike Hrvatske, neosuđivan. Okrivljenik nije želio precizirati zbog kojeg kaznenog djela je do sada osuđivan navodeći kako to nije predmet ovog postupka.

Branitelj optuženog rekao je kako ima saznanja da je Republika Hrvatska zatražila izručenje okrivljenika jer je u RH pokrenut postupak za isto kazneno djelo. Predsjednik vijeća je rekao kako Vijeće nema takvih saznanja niti informacija.

Obrana optuženog

Opt. Veljko Marić izjasnio se da je razumio optužnicu, da se ne osjeća krivim za djelo koje mu se stavlja na teret.

Rekao je kako nije točno da je bio pripadnik 77. samostalnog bataljuna Grubišno Polje, nego da je bio pripadnik 57. samostalnog bataljuna Zbora narodne garde. Kasnije, ne zna točno kada, je 57. bataljun ušao u sastav 77. bataljuna. No u odnosu na ovaj događaj riječ je još uvijek o 57. bataljunu ZNG.

U jesen 1991. godine optuženikova jedinica nije sudjelovala u ratnim sukobima. Optuženik nije vršio ubojstva civila niti je bio u čišćenju sela Rastovac. Nepoznat mu je termin "čišćenje", koji je koristilo Tužiteljstvo. Poznato mu je gdje se nalazi selo Rastovac, ali u kritično vrijeme nije u njega ulazio. Optuženik nije ulazio u kuću obitelji Slijepčević, ne zna gdje se ta kuća nalazi niti zna gdje je i kako Petar Slijepčević izgubio život. Više puta je naveo kako ne poznaje niti jednog člana te obitelji.

Nadalje je naveo da je 57. bataljun sudjelovao u pomjeranju crte bojišnice. On nije sudjelovao u akcijama jer to nije bio zadatak Vojne policije. Kao pripadnik Vojne policije u vrijeme akcije bio je na punktu Ivanovo Selo – Rastovac – Grubišno Polje. Pojasnio je kako su u Ivanovom Selu bile hrvatske snage, a u selu Rastovac srpske snage. Do pomjeranja je došlo jer je pakračko područje bilo često granatirano i napadano od strane srpskih paravojnih formacija. Naveo je kako su srpske paravojne formacije do 31. listopada 1991. godine ubile 36 civila. Prema njegovim saznanjima srpske paravojne formacije činilo je većinom domaće srpsko stanovništvo. Protiv nekih od počinitelja vode se postupci pred Županijskim sudom u Bjelovaru, a tog trenutka

mogao se sjetiti Miljenka Stojića.

Na upit zamjenika Tužitelja za ratne zločine da li poznaje Tregner Rudolfa, optuženik je rekao kako ga poznaje, da je iz Grubišnog Polja i da je bio pripadnik 57. bataljuna. Na upit da li poznaje Josipa Kiselia i da li je s njim u zavadi, rekao je kako je to češko prezime i da mu to ime i prezime ništa ne govori pa stoga ne može niti znati je li s njim u zavadi. Na upit da li poznaje Darka Černia, optuženik je rekao kako je s njim imao fizički sukob nakon pokolja civila 20. rujna 1991. godine. Nema saznanja da li je Darko Černi sudjelovao u akciji OTKOS.

Na upit branitelja optuženik je objasnio da je za vrijeme obavljanja službe na punktu Ivanovo Selo nosio bijeli opasač, futrolu za lisice, futrolu za pištolj, pištolj Škorpion, automatsku pušku FAL, maskirnu uniformu, francusku plavu kapu-beretku. Na poseban upit branitelja da li se radi o pušci M70, optuženik je izričito rekao NE.

Na pitanje Predsjednika vijeća kada je počeo prvi oružani sukob naveo je 20. rujna 1991. godine nakon što su srpske paravojne formacije ubile 12-ak civila koji su sahranjeni u centru Ivanovog Sela. Na daljnje upite Predsjednika vijeća odgovorio je kako iskaz Darka Černia ne odgovara istini, da nije u to vrijeme nosio potkapu te da nije išao u razred sa kćerkom Ane Slijepčević (pojasnio je da je ista bila toliko starija od njega te da je ona već završila školu kada je on u nju krenuo).

Na kraju iskaza naveo je kako se sjeća jedne situacije iz tog vremena. Dok je bio na punktu zaustavio je neke ljude s traktorom koji su prevozili lijes. Upitao ih je gdje idu, a oni su mu odgovorili da imaju smrtni slučaj i da im treba za pokop.

Na upit zamjenika Tužitelja za ratne zločine da li je bio u Legiji stranaca, rekao je kako nije, ali je u razdoblju od 1971. – 1973. godine radio kao vozač u britanskoj vojsci.

Na upit tko mu je bio zapovjednik u vrijeme događaja iz optužnice, naveo je prezime Debiš, a zapovjednik 57. odnosno 77. bataljuna bio je Zdenko Pavić. Na daljnji upit zna li Željka Slijepčevića, pojasnio je kako je njega upoznao kasnije u odnosu na ovaj događaj. Prije ga nije poznavao.

Branitelj optuženog rekao je kako je iz spisa evidentno da su putem međunarodno – pravne pomoći saslušani određeni svjedoci, i kako se time narušavaju načela neposrednosti i kontradiktornosti krivičnog postupka.

Nadalje, postavio je pitanje zakonitosti lišavanja slobode optuženika odnosno ima li Sud dokaz o tomu. Istakao je kako bi to mogao biti problem formalnopravne prirode.

Dokazni prijedlozi:

Branitelj optuženika predložio je da se pozovu i saslušaju kao svjedoci: Zlatko Mađer iz Velikih Zdenaca, Zdenko Pavić iz Grubišnog Polja i Ivan Pospišelj iz Grubišnog Polja kao i svjedoci koje je spominjao optuženik.

Zamjenik tužitelja za ratne zločine nije imao dokaznih prijedloga.

Rješenje Vijeća:

Naloženo je da se na slijedeću glavnu raspravu pozovu oštećeni i svjedoci iz optužnice.

Nastavak glavne rasprave zakazan je za **9. studeni 2010. godine u 9,30 sati** u sudnici br.4.

30. svibnja 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

Postupak su pratile Veselinka Kastratović iz Centra za mir Osijek, Mirjana Lazić iz Fonda za humanitarno pravo iz Beograda, supruga opt. Veljka Marića, predstavnik Veleposlanstva RH u Beogradu

U nastavku dokaznog postupka svjedočilo je 5 svjedoka putem video konferencijske veze uspostavljene između Višeg suda u Beogradu i Županijskog suda u Osijeku.

Predsjednik Vijeća sve svjedoke je upoznao s njihovim zakonskim pravima i obvezama. Nakon toga su pročitali tekst zakletve („Zaklinjem se da ću o svemu što pred sudom budem pitan govoriti samo istinu i da ništa od onog što mi je poznato neću prećutati“).

Svjedok Darko Černi ostao je kod iskaza koji je dao u istrazi.

Rekao je da su dana 31. listopada 1991. godine u jutarnjim satima, pripadnici Narodne zaštite, koji su bili podčinjeni 77. samostalnom bataljunu, i pripadnici toga bataljuna, krenuli s punkta kod Ivanovog Sela u „akciju čišćenja“ u dvije grupe. Bili su naoružani automatskim puškama, u uniformama. Jedna grupa je išla u Mali Rastovac, a druga grupa, gdje je bio on i optuženik, išli su u Rastovac, gdje je optuženik ušao u kuću Petra Slijepčevića. Ubrzo nakon toga iz kuće se čuo pucanj. Svjedok se ne sjeća koliko je hitaca čuo, je li bilo rafalno ili pojedinačno pucano. Iz kuće je izašao optuženik vidno uzrujan i rekao da je bio napadnut, da se morao braniti, „da je ubio čovjeka“. Od optuženika je čuo da je žrtva rekao svojoj supruzi da mu da (*nisam čula što točno – op.a.*) i da je stoga optuženik bio prisiljen upotrijebiti oružje. Kada je izašao iz te kuće optuženik je u ruci držao kapu.

Svjedok je rekao da poznaje optuženika, da sa njim nije u zavadi. Opisao je da je optuženik u kritično vrijeme imao brkove, kratku kosu, bio je mršav. O kritičnom događaju, osim kod istražnog suca, svjedok nije davao drugima izjavu.

Svjedoku je predočeno da se iz zapisnika o ispitivanju kod istražnog suca vidi da se kazneni predmet vodio protiv NN osobe. Svjedok je rekao da je to točno no da je znao da se radilo o opt. Veljku Mariću. Nadalje, predočen mu je dio obrane optuženika u kome optuženik tvrdi da je kritične zgrade bio u civilnoj odjeći. Svjedok je rekao da se ne sjeća nakon 15 godina svih detalja. Predočeno mu je da je u istrazi rekao da je opt. Veljko Marić kritične zgrade imao kapu s prorezima za oči i usta. Svjedok je rekao da misli da je optuženik osim kape imao i potkapu s otvorima za oči i usta. Predočeno mu je da je optuženik u obrani rekao da je kritične zgrade bio na punktu i da u borbu nije išao. Svjedok je rekao da ostaje kod svoga iskaza u istrazi i kod svoga današnjeg iskaza.

Pojašnjavajući termin „čišćenje terena“ svjedok je rekao da su ulazili u kuće, pretraživali. Nisu imali zapovijed za ubijanje civila niti za zarobljavanje, kao što nisu imali niti zapovijed glede neprijateljskih vojnika. Ne zna danas kako bi postupio da je u nekoj od kuća zatekao neprijateljskog vojnika.

Svjedok je rekao da je poznavao žrtvu Petra Slijepčevića, bio je stariji čovjek, misli da nije sudjelovao u borbama.

Opt. Veljko Marić rekao je da sa svjedokom nije išao u akcije, ne zna zašto ga svjedok tereti. Rekao je da je sa svjedokom imao sukob, jer je svjedok napustio položaj, „čuvali smo njihove guzice“. Pitao je svjedoka je li sa kim iz policije kontaktirao. Optuženik je rekao: „Da se sakriješ u mišju rupu naći ću te“.

Predsjednik vijeća pitao je optuženika je li to prijetnja upućena svjedoku. Optuženik je rekao da nije prijetnja.

Svjedok Ivan Frantal, ostao je kod iskaza danog u istrazi.

Rekao je da kritične zgrade nije bio u Rastovcu i da nema neposrednih saznanja što se točno dogodilo. U kritično vrijeme je bio pripadnik Narodne zaštite, ali nije živio u Rastovcu i nije sudjelovao u akciji „čišćenja“ Rastovca. Kuću u Rastovcu je kupio 1996. godine. Optuženika poznaje od prije rata, radili su zajedno. Ne zna u kojoj jedinici je optuženik bio „angažiran“, ne sjeća se kako je optuženik bio obučan. Vidao je optuženika, bio je naoružan, nije imao kapu.

Svjedok Zlatko Mađeruh, svjedok obrane.

Na početku je rekao da neće svjedočiti ako se nastavi govoriti o „čišćenju terena“. Rekao je da se radi o operaciji oslobođenja Rastovca u sklopu operacije „Otkos 10“.

Predsjednik vijeća pozvao je svjedoka da u slobodnom govoru kaže što zna, pojasnio je svjedoku da termin „čišćenje terena“ i Sud koristi stoga što su taj termin rekli prethodno saslušani svjedoci.

Branitelj opt. Veljka Marića stavio je **primjedu** na način vođenja postupka, jer se radi o svjedoku obrane i po odredbama ZKP-a obrana prva postavlja pitanja.

Svjedok je ukratko objasnio tijek pripreme i razloge za započinjanje operacije „Otkos 10“, navodeći da su Srbi iz okolnih šuma raketirali Grubišno Polje, držali su civile u zatvorima. Objasnio je način formiranja 57. samostalnog bataljuna, koji je kasnije postao 77. samostalni bataljun (u Sisku je bio bataljun istoga imena i stoga je došlo do promjene). Rekao je da selo Rastovac nije bio na udarnom položaju operacije „Otkos 10“, nalazio se na desnom rubnom kraju. U operaciji „Otkos 10“ učestvovalo je 2000 vojnika, zapovjedništvo je bilo u Grubišnom Polju. Glavnim pravcem je zapovijedao svjedok. Na pravcu Rastovca bio je njegov pomoćnik Pospišil i taj pravac je trebao biti osiguranje glavnini snaga.

Na pitanje branitelja optuženika svjedok je rekao da je u Rastovcu djelovala jedna satnija i jedan samostalni vod. Rastovac nije bio predviđen za borbe, no, kako su hrvatske snage u selu bile primijećene došlo je do borbi s paravojnim formacijama pobunjenih Srba.

Svjedok poznaje optuženika i u kritično vrijeme optuženik nije bio u sastavu 57. samostalnog bataljuna, bio je pripadnik Vojne policije koja je bila pod Zapovjedništvom grada. Vojna policija (u daljem tekstu VP) je bila u pozadini. Svjedoku nije poznato što je optuženik kritične zgrade konkretno radio. Poznato mu je da je na izlazu iz Ivanovog Sela bio punkt, no nije mu poznato tko ga je držao. Poznato mu je da su se izmijenjivali civilna policija i vojska na tom punktu. Za svjedoka Černija je rekao da ga površno poznaje, da je Černi izbjegavao mobilizaciju, nije bio u sastavu 57. samostalnog bataljuna. U operaciji „Otkos 10“ Narodna zaštita nije

sudjelovala, korišteni su neki pojedinci kao vodiči, nisu bili niti obučavani za borbe. Rekao je da Narodna zaštita nije imala automatske puške već osobno lovačko naoružanje, čuvali su svoja sela i danas nemaju status hrvatskih branitelja.

Zamjenik tužitelja za ratne zločine Srbije predočio je svjedoku dio obrane optuženika koji je rekao da je u kritično vrijeme bio pripadnik 57. samostalnog bataljuna. Svjedok je rekao da u operaciji „Otkos 10“ optuženik nije bio u 57. samostalnom bataljunu, da je kasnije bio u 77. samostalnom bataljunu. Rekao je da su pripadnici njegove postrojbe bili u maskirnim uniformama, nisu imali kape. Pripadnici VP su imali bijele oprtače, beretki se ne sjeća. Rekao je da pripadnici njegove postrojbe nisu ušli u kuće u Rastovcu, nije bilo niti naredbe za pretrage. Bilo je predviđeno da jedan dio bataljuna prije Rastovca napravi osiguranje ostatka postrojbe, no, primijećeni su i došlo je do borbe i morali su se nakratko povući. Nakon par dana Rastovac je oslobođen.

Svjedok je pitao Predsjednika vijeća može li pozdraviti optuženika, što mu je odobreno. Predsjednik vijeća je rekao da su svjedoci bili pozvani da svoje iskaze daju u sudnici Višeg suda u Beogradu i da su mogli u sudnici pozdraviti optuženika, no, izabrali su davati svoj iskaz video konferencijskom vezom.

Svjedok Zlatko Pavić, svjedok obrane

Rekao je da je sudjelovao u operaciji „Otkos 10“, kao pripadnik 57. samostalnog bataljuna, da je znao da se trebalo ići na Rastovac. Krenuli su u jutarnjim satima i naišli na vrlo jak otpor nakon čega su se morali povući u Ivanovo Selo, gdje su držali punkt. Dana 3. studenoga 1991. godine oslobodili su Rastovac. O Petru Slijepčeviću nema nikakvih saznanja.

Svjedok je rekao da VP nije bila u sastavu 57. samostalnog bataljuna, već pod Zapovjedništvom grada. VP nije učestvovala u operaciji „Otkos 10“. Nema saznanja gdje se nalazio optuženik.

Svjedok Ivan Pospišil, svjedok obrane.

Rekao je da je sudjelovao u operaciji „Otkos 10“, bio je na mjestu zapovjednika 1. satnije. O ubojstvu Petra Slijepčevića nema saznanja.

Na upit Branitelja optuženika svjedok je rekao da je na pravcu Ivanovo Selo – Rastovac - ... sudjelovala jedna satnija 57. samostalnog bataljuna a u sklopu operacije „Otkos 10“. Na tom pravcu sudjelovao je jedan vod iz Velikih Zdenaca, satnija 57. samostalnog bataljuna i vodiči. U Rastovcu je došlo do borbi sa srpskim snagama. Navečer je izvršena analiza izvršenoga. Svjedok je podnio izvješće o gubicima u svojim redovima. Kritične zgrade poginuo je vodič. U Rastovcu nisu pretresali kuće, za to nisu imali vremena niti je bila takva zapovijed.

Svjedok je rekao da optuženik nije bio pripadnik 1. satnije 57. samostalnog bataljuna u kritično vrijeme. Bio je pripadnik VP, koja nije sudjelovala u operaciji „Otkos 10“, kao što u toj operaciji nije sudjelovala niti Narodna zaštita. Rekao je da optuženik nije bio u grupi koja je držala punkt, da su u toj grupi bili pripadnici njegove satnije.

Na upit Zamjenika tužitelja za ratne zločine Srbije svjedok je rekao da misli da je kritično jutro vidio optuženika u Ivanom Selu, u prolazu. Ne sjeća se da je vidio Černi Darka, koji je

pripadao Narodnoj zaštiti. Svjedok je rekao da je Narodna zaštita imala naoružanje koje im je podijeljeno. Svjedok je rekao da su postojale tenzije između pripadnika njegove satnije i pripadnika VP i to stoga što su njegovi vojnici išli u borbe a VP je bila u pozadini. Rekao je da su punkt kod Ivanovog Sela držali pripadnici njegove satnije, odatle su krenuli u operaciju „Otkos 10“.

Svjedok je pitao Predsjednika vijeća može li pozdraviti optuženika, što mu je odobreno.

Zamjenik tužitelja za ratne zločine Srbije nije imao novih dokaznih prijedloga.

Branitelj optuženog je predložio da se neposredno ispita (ili u sudnici Višeg suda u Beogradu ili putem video konferencijske veze) oštećenica Ana Slijepčević, jer će na taj način biti razriješena dilema je li optuženik počinio djelo koje mu se stavlja na teret ili ne. Oštećenica je jedini očevidac događaja. Predložio je i da se sasluša vještak sudsko medicinske struke dr. Đorđe Alempijević.

Zamjenik tužitelja za ratne zločine Srbije nije se protivio predloženim dokazima.

Predsjednik vijeća je rekao da će Sud učiniti sve da na sljedećoj raspravi bude saslušana oštećenica Ana Slijepčević, no, da Sud ima saznanja da je ona bolesna.

*Sljedeće ročište za glavu raspravu zakazano je za **dan 7. srpnja 2011. godine u 10.00 sati.***

Pozvat će se svjedoci Ana Slijepčević i sudsko medicinski vještak dr. Đorđe Alempijević. Predsjednik vijeća je pozvao stranke postupka da se pripreme za iznošenje završnih riječi ako ne bude novih dokaznih prijedloga.

7. srpnja 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

Postupak su pratili Veselinka Kastratović i Miren Špek iz Centra za mir Osijek, Marko Minić iz OSCE iz Beograda, supruga opt. Veljka Marića, predstavnik Veleposlanstva RH u Beogradu

Predsjednik Vijeća izvijestio je stranke postupka da je Vijeće odbilo prijedlog branitelja da se iz spisa izdvoji zapisnik s iskazom gđe Ane Slijepčević od 29. travnja 2010. godine, koji je sačinio istražni sudac Županijskog suda u Bjelovaru, kao neosnovan prijedlog. U nastavku dokaznog postupka saslušan je vještak sudske medicine dr. Đorđe Alempijević.

Predsjednik Vijeća izvijestio je stranke da je preko Službe za podršku svjedocima uspostavljen kontakt sa oštećenicom Anom Slijepčević. Gđa Slijepčević telefonom je izvijestila Sud da je bolesna, da iz zdravstvenih razloga ne može doći niti u Županijski sud u Osijeku niti u Viši sud u Beogradu. Poslala je na uvid medicinsku dokumentaciju.

Vještak dr Đorđe Alempijević

Vještak je sačinio svoj nalaz i mišljenje dana 24. ožujka 2011. godine i dostavio ga Vijeću za ratne zločine Višeg suda u Beogradu. Na današnjoj glavnoj raspravi ostao je kod svoga nalaza i mišljenja. Odgovarajući na pitanja rekao je da je imao uvid u cjelokupni sudski spis, da je pročitao iskaz gđe Ane Slijepčević (supruga pokojnog Petra Slijepčevića).

Vještak je rekao da je ekshumacija posmrtnih ostataka izvršena 19 godina nakon počinjenog zločina. Posmrtni ostatke je pregledao prof. dr. Josip Škavić. Iz zapisnika o obavljenom pregledu vještak je utvrdio da na kostima skeleta nisu zabilježene povrede od vatrenog oružja. Mekih tkiva nema. Tijelo žrtve nalazilo se u vreći. Odjeća koja je bila na tijelu je u velikom dijelu raspadnuta. Vještak ne može reći je li pokojnik sahranjen u odjeći u kojoj je bio u trenutku kada je u njega pucano. Uzrok smrti nije moguće sa sigurnošću utvrditi, no, moguće je povrjeđivanje koje je opisala Ana Slijepčević, a koje je moglo imati smrtnu posljedicu. Naime, u svome iskazu, koji je ukratko ponovio Predsjednik Vijeća, Ana Slijepčević je pred istražnim sucem Županijskog suda u Bjelovaru rekla da se Petar Slijepčević, nakon što je osoba u njega pucala, uspio pridići s kreveta, odteturati do dvorišta i reći osobi „da ga sada dovrši“, nakon čega se ponovo srušio. Gđa Ana Slijepčević uspjela je supruga dovući do kreveta i staviti ga na krevet, a nakon nekog vremena je on umro. Vještak je rekao da je gđa Ana Slijepčević rekla da je suprug pogođen ispod desnih rebara u trbušni dio. Vještak je rekao da povrede nastale na način kako ih je opisala gđa Ana Slijepčević mogu imati za krajnji ishod smrt.

Branitelj optuženika je predložio da se saslušaju svjedoci Franjo Frantal i Đuka Cvijić, susjedi gđe Ane Slijepčević, koji su pomagali kod sahrane pokojnika (kupali ga, oblačili). Rekao je da će u pismenom podnesku dostaviti ime i adresu još jednog svjedoka.

Zamjenik Tužitelja za ratne zločine Srbije je rekao da prijedlog ostavlja na ocjenu Sudu, da smatra da nema potrebe za saslušanjem predloženih svjedoka.

Predsjednik Vijeća predočio je Vještaku medicinsku dokumentaciju koju je Sudu dostavila gđa Ana Slijepčević. Vještak je pročitao dokumentaciju i rekao da se iz dokumentacije vidi da je gđa Slijepčević osoba u životnoj dobi od 77 godina, da ima više kroničnih bolesti, između ostalog da boluje od povišenog srčanog tlaka, poremećenog srčanog ritma, arterioskleroze krvnih sudova mozga, nedostatnih bubrenih funkcija, degeneracije oba kuka i oba koljena. Zaključio je da postoji određeni rizik za zdravlje ukoliko bi bila izložena naporu putovanja, što bi moglo ugroziti zdravlje, posebice srce i da bi kao krajnji ishod toga mogla nastupiti i smrt.

Predsjednik Vijeća izvijestio je stranke da je zamolbenim putem zatražio da se u Županijskom sudu u Bjelovaru sasluša gđu Anu Slijepčević. Od Ministarstva pravosuđa RH ima informaciju da je zamolba proslijeđena u Županijski sud u Bjelovaru dana 4. srpnja 2011. godine te da se čeka daljnje postupanje toga Suda, a da će stranke biti izviještene i da mogu nazočiti tome.

Branitelj optuženika je predložio da njegov branjenik, koji može putovati za razliku od gđe Ane Slijepčević, ode na bilo koju lokaciju gdje bi ga Ana Slijepčević mogla vidjeti i reći je li on osoba koja je pucala u njezina supruga.

Predsjednik Vijeća rekao je da je već ranije izvijestio stranke da je gđa Ana Slijepčević u svom iskazu pred istražnim sucem rekla da ne može prepoznati čovjeka koji je pucao u njezina supruga.

Novo ročište za glavnu raspravu zakazano je za dan 19. rujna 2011. godine u 9.30 sati u sudnici 4 Višeg suda u Beogradu.